

BÉKEHÍRNÖK

„A jövőendő a béke emberéé”

XXIII. (LXXIII.) 3. SZÁM

A MAGYARORSZÁGI BAPTISTA EGYHÁZ LAPJA

1979. JANUÁR 21.

1979 — A gyermekek éve

Az ENSZ, s nyomában más világ-szervezetek elhatározták, hogy az 1979. évet a Gyermekek Évének nyilvánítják. Az Egyházak Világtanácsa is magáévá tette ezt a határozatot, útmutatásai nyomán majd a különböző egyházi közösségekbe eljut ennek a lényege. Azon túl, hogy a különböző fórumokon és az emberek tudatában szinte mindennapos téma lesz ez ebben az évben — s mikor nem? —, hisszük, hogy sok nemes akció, tettekben is megnyilvánuló összefogás jelzi majd, milyen nagy érték is számunkra a gyermek! Különösen a harmadik világ, a szegény országok éhezõ gyermekeire kell majd gondolnunk áldozatos szeretettel, hiszen testvéreik a mi gyermekeinknek. Nekik is joguk van az élet áldásaihoz, örömeihez és a boldogsághoz!

Az életünk zsinórmértékét adó Biblia gazdag azokban az üzenetekben, amelyek gyermekeinkre vonatkoznak. Az a meggyõzõdés, ami a hívõ emberekben kialakult az emberi létet, így a gyermekek életét illetõen is, a Szentírásban gyökerezik. Noha ismerjük korunk magas nevelési szintjét, mi mégis Urunk tanításaiból vesszük az alapvetõ irányítást a gyermekek életére.

Az 1979. esztendőben köszöntjük a gyermekeket! Örülünk a létüknek. Szeretnénk mindent megtenni azért, hogy növekedhessenek értelemben, gyarapodhassanak testi erejükben és elõbbre jussanak az Isten és az emberek elõtt való kedvességben. A lázban égõ gyermek ágya mellett éjszakázó édesanyját gyermekeinek csókja, tiszta szeretete minden fáradozásáért kárpótolja. Szinte nincs elég szavunk arra, hogy kifejezzük: milyen nagy kitüntetésnek vesszük azt Isten teremtési rendjében, hogy részt kaptunk az élet továbbadásában.

Igaz, hogy „Isten a kövekbõl is támaszthat fiaikat Ábrahámnak”, azonban nekünk ott van nagyobb lehetõség a lélekmentésre, ahol gyermekek éneke zengi át a gyülekezeti termeket. Nálunk senki sem születik bele test szerint a gyülekezetbe, hiszen a szabadon döntõk közössége vagyunk, de dönteni a Krisztus útja mellett csak azok tudnak, akiket megszülettek, gondos szeretettel felneveltek és odaszentelt léttel élik elõttük az Úr Jézus Krisztus lelkületét! Ismeretes, hogy a hívõ közösségekben komolyan vesszük ezt: gyermekeket vállalnak és a szülõk elsõ gyülekezete mindig a kis család, ahol elmondhatják szõval és tettel Krisztus üzenetét.

Az 1979. esztendőben szeretnénk újra megerõsödni ebben: Neveljük és Isten féltelmére neveljük gyermekeinket (Ef 6:4). A nevelésnek csak egy kis része a fenytés (Péld 19:18; 23:13—14). A biztatásnak, a ráhatásnak, a meggyõzésnek, az irányításnak, a tapasztalatok, az életismeretek és a tudományok átadásának összessége, vagyis pozitívumok összessége a nevelés. Az istenfellelmet pedig nem töltögetni kell gyermekeinkbe, hanem magunknak kell olyan kapcsolatban lenni Atyánkkal, hogy az félreérthetetlenül látható legyen életünkön! Ha látja életedet, „megkérdezi a fiad, hogy miféle intelmek, rendelkezések és döntések ezek, amelyet parancsolt nektek Istenetek, az ÚR”? (5Móz 6:20) Mint ahogy igaz az, hogy a gyülekezetben a helyesen és tisztán hirdetett ige, valamint a rendezett gyülekezeti közösség a legfontosabb fenytõ és nevelõ eszközök, úgy az is igaz, hogy a rendezett és a jó családi környezet a leghatásosabb nevelõ eszköz. Ebbõl viszont az következik, hogy elõbb magunkat kell nevelni, vagy engedni, hogy Isten Szentlelke tanítson minket, hogy példás nevelõ lehessünk gyermekeinknek! Ehhez azonban nyomban hozzá kell tennünk azt is, hogy a legeredményesebb családi nevelés sem pótolhatja Isten újjáteremtõ hatalmát. „Ami testtõl született, test az, és ami Lélektõl született, lélek az. Ne csodálkozz, hogy ezt mondtam neked: Újonnan kell születnetek!” (Jn 3:6—7) Ezért

az újjáteremtõ Lélekért könyörögnek a hívõ szülõk. Van olyan szakasz, amikor még gyermekükkel együtt imádkozhatnak, de nem hagyják abba akkor sem, amikor már a maga asztalánál ül a gyermekük. Ilyenkor érte imádkoznak, és Istennél minden lehetséges! Megtisztította és átalakította a mi életünket, hatalma van arra, hogy ugyanezt tegye gyermekeinkkel is.

1979-ben ismét szeretnénk megújulni abban, hogy szeressük, felülrõl való szeretettel is szeressük gyermekeinket! Mérei Ferenc és V. Binét Ágnes állapítja meg könyvében (Gyermekekéltan), hogy a családban, szeretetben és érzelmi gazdagságban nevelkedett gyermekek egészségesebbek, értelmileg fejlettebbek és érzelmi életükben gazdagabbak. Kutatási eredmények igazolták, hogy sívár szociális körülmények között, de édesanya mellett nevelkedett gyermekek sokkal egészségesebben fejlõdtek, mint a jól felszerelt intézményekben az anyai szeretet nélkül gondozott gyermekek. Az érzelmi sívárság (hospitálisizmus) és a rejtett érzelmi elhanyagoltság mutatkozik sok gyermek életében. Az otthonokból, az iskolákból való elkõborlás, valamint a bandákba verõdés döbbenetes módon a fejlett országokban mutatkozik inkább. Ott, ahol mindene megvan a gyermeknek, csak éppen szeretetet nem kap. Van édesanyja, vannak szülei, de azok annyira elfoglaltak, annyira a szakmájuknak, a hivatásuknak, vagy éppen az anyagiaknak és önmaguknak élnek, hogy szinte nem is veszik észre a játékhelyek között álló magányos gyermekük könnyes szemét. Itt is érvényes Pál apostol szava: aki szeretetet, érzelmi töltést nem ad gyermekeinek, az még ha mindent megadott is, semmit sem adott és semmi haszna az áldozatának (1 Kor 13). Könnyebb valamit adni, mint magunkat odaadni!

A szeretet nagyobb erõ, mint a fenytés hatalma: visszafog a rossz utaktól, egyensúlyban tart és az élet értékei, tiszta örömei felé viszi gyermekeink életét. Azt pedig mélyen a szívünkbe kell vésní, hogy szeretetre nevelni csak szeretettel lehet! Ahogy mi szeretjük gyermekeinket, úgy fognak õk viszont szeretni, úgy fogják testvéreiket és embertársaikat megbecsülni. Ha szeretetet vetünk, reménységünk lehet arra, hogy ezt is fogunk aratni. A szomorú kivételek csak erõsítik ezt a lelki törvényt: szerûséget. A viszonzás nélkül hagyott szeretet is fájdalmas, de az elmulasztott szeretet keserû önvádja szinte alig van gyógyír.

Az 1979. esztendőben sok fontos igazságra szeretne elvezérelni minket a Szentlélek a ránk bízott drága kincsek, gyermekeink életét illetõen is. Fontos, hogy megerõsítsük kezünket a jóra. Hány lebombázott hajlék és elpusztított szülõ után sírnak árva gyermekek! Amikor otthonod meghitt légkörében gyermeked szemébe nézel, gondold arra, hogy milyen nagy érték a békeség! Légy kész a békeség munkálására, az igazságosabb társadalmi rend szorgalmazására a különbözõ országokban, hogy az éhezõ gyermekek is kenyérhez jussanak és „legyen mindenki jóllakott!” (Fritz Baade) Mondjuk ki, éreztessük meg gyermekeinkkel, hogy szeretjük õket! Ezt a türelmes szeretetet pedig felülrõl, Istentõl tanulhatjuk, Tõle vehetjük át a Szentlélek által (Jn 3:16; Rm 5:5). Hadd zárjam a gyermekeket köszöntõ és a szülõket buzdító soraimat az ismert francia papköltõ, Michel Quoist egyik versének utolsó mondatával: „Mert szeretem a gyermekeket, mondja Isten, s azt akarom, hogy mindenki hozzájuk hasonló legyen!”

Pócsik Béla

Vietnami útjáról számolt be a Béketanács küldöttsége

Január első napjaiban látogatást tett Vietnámban az Országos Béketanács küldöttsége. Erről tartottak beszámolót január 12-én az OBT Székházában a télikertben tartott sajtótájékoztatón. Sebestyén Nándorné elnök, a hazatért küldöttség vezetője, színes, élvezetes leírást nyújtott megitt útjukról, tapasztalataikról. A későbbiekben pedig miután a jelenlevők kérdéseket tettek fel, a csoport többi tagja is bekapcsolódott a válaszadásba. A világi és egyházi lapok megjelent képviselői nagy figyelemmel fogadták az elhangzottakat, s még csak fokozta az érdeklődést, hogy az utazás időpontja alatt — az indokínai térség szempontjából — igen jelentős fordulat történt a Vietnámmal szomszédos Kambodzsa életében.

Sok-sok élménnyel tarkítva ecsetelték az ötven milliós Vietnami mai helyzetét. Beszéltek a sokat szenvedett ország számos nagy sikeréről, de nem hallgattak a nehézségekről, a megoldásra váró kérdésekről sem. Eredményesen, de nem problémamentesen folyik a mezőgazdaság kollektivizálása. Szükség van rá, hogy eddig használatlan területeket vegyenek művelés alá, ez azonban egyáltalán nem könnyű, hisz minden talpalatnyi földet a trópusi dzsungeltől kell elhódítani. Szinte csodaként lehet szemlélni, hogy az elmúlt három esztendő alatt gyakorlatilag megszűnt az analfabétizmus. Mindez abban az országban történt, ahol azelőtt csak a tehetősek számára hozzáférhető magániskolák voltak. Ingyenessé váltak az egészségügyi szolgáltatások, s az ország vezetése szinte minden területen a legmesszebbmenő bizalommal fordul az addigi társadalom bármely rétege felé. A tömegszervezetek bárki beléphet, függetlenül attól, hogy milyen szemléletet vallott korábban, s nagy körültekintéssel és tapintattal történik azoknak az átnevelése, akiket a fordulat előtt burjánzó prostitúció, az alvilági élet tartott el.

Sebestyén Nándorné elnöknő szívesen szívt arról is, mennyire örült annak, hogy útjára magával vitte az egyházi lapoknak a IX. Kongresszust méltató számait. Ho-Si-Minh városban többek között alkalmuk nyílt egyházi szemlélyekkel való találkozásra is, akik még nem találták meg — hozzájuk hasonlóan

— az együttműködés lehetőségét. Beszélgető partnereikre, — akik között baptisták is voltak — látható hatással volt a magyar egyházi lapok megtekintése, melyek között a BékeHírnök néhány száma is ott volt.

Vietnam sok nagy nehézsége között a legjelentősebbek az ideai árvíz, valamint a kínai és kambodzsai határon lezajlott provokációk. A küldöttek elmondták, hogy ellátogattak a kínai határra, megtekintették a félbemaradt építkezéseket, melyek a kínai fél egyoldalú kapcsolati megszakításának a következményei. Nagy teherrel volt a gazdaságnak, hogy ellenséges propaganda által félrevezetve — többszáz ezer kínai szakmunkás hagyta el az országot. Ugyanilyen célokkal bújította és bátorította Kína a diktatórikus kambodzsai rendszert. Egyre fokozódtak a határsértések, s nőtt a menekültek száma, akik az oitani népiellenes rendszer elõl Vietnam területén kerestek menedéket.

Sebestyén Nándorné felidézte a beszélgetéseket, melyeket a menekültekkel folytatott. Szemtanú volt a vallomása alapján mondta el, hogy — az azóta megbukott — rezsim mintegy egymillió ember meggyilkolásában vétkes. Szinte példátlan terrort honosított meg az országban, lábbal tiporva a legminimálisabb emberi jogokat is. Egyházi élet egyáltalán nem létezett, mindenfajta vallás be volt tiltva.

Most Kambodzsa új lehetőséget kapott, hogy egy igazi demokratikus rendszert építsen. Önmagának, hiszen önmaga vívta ki szabadságát Vietnam önzetlen segítségével. Nem kicsi a szerepe a világ különféle haladó erőinek; segítenek-e Kambodzsa népének az új rend megszilárdításában? S hogy a még mindig nagy nyomás alatt élő Vietnam építheti-e most már jövőjét, népi gazdaságát? Van lehetőség a nehéz helyzetben levő emberek anyagi támogatására is, mely nálunk az Indokínai Szolidaritási Bizottság csekkszámláján át történhet. Természetesen szükség van az együttérzésre, a hívő emberek imájára is, hogy a világnak ezen a részén a vérontást, az egyszerű emberek kibeszélhetetlen szenvedését hadd váltsa fel ezután a békés nyugodt élet.

F. L.

Játsszatok velük!

NEM IS GONDOLJUK, hogy sokszor milyen mulasztást követünk el gyermekeinkkel szemben. Pedig szeretjük őket, hiszen gondoskodunk róluk, nem szenvednek hiányt semmiben. Sőt igen bőkezűen adunk, amikor valamit kérnek tőlünk. Nem esünk kétségbe, és nem kapunk rohamot akkor sem, amikor esetleg reggel, iskolába menet az ajtóból fordulnak vissza: „Gyorsan kérek egy aláírást”. Nem is mindig nézzük meg, mit írunk alá. Szóval szeretjük gyermekeinket, jó dolguk van körülükben, bezeg más volt a mi gyermekkorunk...

MINDEZT AZ IDÉZTE FÖL bennem, amit a napokban hallottam. A nagyon elfoglalt szülőknek el kellett utazniuk. Ennek semmi akadálya sem volt, mivel a nagyszülők vállalták helyettesítésüket a családban. Bár egy kissé kijöttek már a gyakorlatból, mégis belevágtak. Nem is lett semmi baj. Talán csak annyit változott, hogy más fűszerezésük voltak az ételek. Rendszerint együtt ültek asztalhoz. A gyerekek időben indultak el az iskolába, nem akartak fejelemzetlennek mutatkozni. A tanítás után szépen haza találtak, elvállalták a kisebb házi teendőket is. Még a cipőtisztításra is hajlandók voltak.

Vacsora közben megeredt a beszélgetés erről-arról. A közös áhitat után maradt még egy kis idő a lefekvésig. Ezt társasjátékkal töltötték ki. Az unokák örömmel fedezték fel, hogy a nagyszülők az elmesportot is kedvelik. Így minden este, amikor az udvar már nem csábított, kellemesen telt az idő. Amikor a szülők megjöttek, a nagyszülők megbízatása véget ért. Visszazökkent minden a régi kerékvágásba. A szorgos szülők végezték dolgaikat, de a gyerekeknek hiányérzetük támadt. Egy este meg is szólalt egyikük: „Ti miért nem játszatok esténként velünk?” Mit lehet erre felelni? „Sok a dolgunk... Fáradtak vagyunk... Nem érünk rá... Egyébként is mindent megkaptok, amire szükségetek van!”

Csakugyan megkapnak mindent? Sajnos, nem! Kedves szülők, nem is sejtitek, hogy fut az idő! Az óvodából iskolás gyermek lesz, majd ifjú. Észre sem veszték, és búcsúzik a szülői háztól. Már nem a ti kezetekeket fogja, kedvesebb lesz neki a más keze... Így árul ki az egykor népes otthon. Marad a két szülő, aztán kettejük közül is csak az egyik — egyedül...

Eliramodtak a napok, amikor csak úgy csüngött ajkaton pillantásuk, miközben a bibliai történeteket, vagy más egyebet beszéltek el nekik.

HASZNÁLJÁTOK KI AZ IDŐT, ti szülők, cseppentsétek a gyermekszívekbe a hit igazságait, az Üdvözítő iránti szeretetet, amely benneteket is éltet. Formáljátok a lágy anyagot, hogy amikor korra megszilárdul, az élet kemence-tüzeiben is megtartsa alakját. Legyenek kedvessé Isten és emberek előtt. A lényegesnek ítélte lelki és anyagi javak juttatásán túl adjatok gyermekeiteknek az időtökből annyit, hogy velük korukhoz és érdeklődésükhöz mértén játsz-hassatok ti is! Mert játszva sok mindent kifejleszthetünk bennük. Ha ezt megte-szitek, ti is jól jártok, jobban megismer-tek egymást, játék közben igazi éniün-ket mutatjuk — kendőzetlenül.

Újabb feladat vár radnk, hiszen itt a gyermekév. Hadd legyen ez gyermekem, s a te gyermekeid boldog éve!

Győri Erik

Küldetés

Aki a sötétben indul,
Lámpást vigyen magával!
Erős legyen annak szíve,
Ki küldetést ma vállal!

Kevés a szó. A tett se sok.
Kell hát a teljes élet.
Mit ér a sok haszontalan,
Elillanó ígérlet!

Ki másnak is adni akar,
Legyen gazdag szívében!
Fusson, aki látja a célt,
Hátra soha ne nézzen!

A láng ellobban hirtelen,
De a parázs felizzik,
Ha fúj a szél... Az életed
Legyen tűz mindhalálig!

Ha a tömeg közé indulsz,
Békét vigyél magaddal,
És tiszta, mély szeretet!
Szívvel szeress, ne szájjal!

Légy izes mindig, mint a só!
Világíts, mint a méces!
Igazodj formáló Urad
Baráti, jó kezéhez!

Gerzsenyi Sándor

Nyugdíjasok elő-karácsonya

Isten kegyelméből elmúlt egy éve annak, hogy a Bp. József utcai gyüleke-zet lelkipásztora vagyok. Ebből adódóan immár a második karácsonyt ünnepe-lhettem együtt a gyülekezet idősebb tagjaival. Van ugyanis gyülekezetünk-nek karácsony ünnepével kapcsolato-san — többek között — egy számomra új, megragadóan szép gyakorlata: a nyugdíjasok karácsonya. Ez a szeretet-ből eredő, követésre méltó hagyomány az ünnep előtti hét valamelyik megha-tározot köznap estéjére egybegyűjti a nyugdíjasokat, az elhagyatottakat, az egyedülállókat, hogy mint egy család, istentiszteletet tartsunk karácsonyi programmal. Az autótulajdonosok vál-lalják, hogy erre az alkalomra elhoz-zák és hazaviszik azokat akik már nem tudnak másképpen eljönni az imaházba. — Így örülhetünk karácsonykor együtt olyan testvérekkel akiket öregségük, testi gyengeségük gátolják abban, hogy Isten házába jöjjenek. Ezen a karácso-nyon, mintegy 40 tagú gyülekezet em-lékezett hálával Krisztus születésére. Ott volt gyülekezetünk két legidősebb tagja: Furka Józsefné és Baranyay Mi-hály ny. teol. igazgató testvér. Mindket-ten betöltötték 90. életévüket. Isten-tiszteletünk két óra hosszat tartott A lelkipásztor karácsonyi igehirdetése után úrvacsorai alkalmunk volt, ame-lyen Tóth Gábor ny. lelkipásztor, gyü-lekezetünk hűséges szolgáló tagja hir-dette Isten üzenetét és végezte az úr-vacsoraszertást. Igehirdetésében a kö-vetkezőket mondta:

„Harminchárom és egyegyed év volt Jézus Krisztus földrajzvetele, em-berrélete, csecsemőként megszületése és az ő halála között. Miért is olvas-tam én föl ezt a gyönyörű páli ígét (Fil 2:1-8)? — Azért, mert az először hozzánk szól, mint gyülekezethez. Pro-gramot ad, elköltöztet ajánl mindnyá-junknak egyenként is és együttesen, közösen is. Másrészt azonban rámutat a karácsonyra is. Jézus Krisztus példáját, Jézus Krisztus útját mutatja meg. — Azt mondja Pál apostol itt: „ha van vigasztalás a Krisztusban, ha van in-telem...” és többet felsorol a hívő ére-nyek közül. — Ehhez a rövid három-betűs szóhoz van kapcsolva egy kétbé-tűs szó: ha van. Ez engem is, titeket is, testvéreim, önvizsgálatra int. HA VAN bennem vigasztalás, intés a Krisztusban. HA VAN a lélek kö-zössége, HA VAN szeretet, krisztusi szeretet, ennek a szeretetnek kell munkálkodnia a mi életünkben is. Te-gyük fel a kérdést még egyszer, akkor is, ha már tettük ezt, tegyük még egy-szer: HA VAN. Van-e szívünkben helytadás a krisztusi szeretetnek? Van-e

lelki közösségünk szeretet által? Én nem győzöm feleségemmel együtt ál-da-ni a jó Istent, hogy életünk utolsó éve-i-ben itt lehetünk ebben a szeretett test-véri közösségben, a József utcai gyü-lekezetben. — De vajon megelégedhe-tünk? Elég-e nagy a szeretet? Beszél-tem egy testvéremmel, aki elmondta, hogy némelyek elmentek tőlük egy má-sik gyülekezetbe, és azt hozták fel ürügyül, hogy nem kaptak elég szere-tetet. Ez a testvér megjegyezte, meg-mondta nekik: Hát mikor idejöttetek, adatok szeretetet? És ez az első, test-vérek, hogy mi adjunk, mi tudjunk szeretni és ne csak igényeljük másoktól a szeretetet. Ne számítsunk arra. Ne vo-nuljunk el sértődötten, ha nem találjuk azt, amit keresünk, hanem először mi adjunk szeretetet! — Kinek adjunk szeretetet? Természetesen először Isten-nek, aki előbb szeretett minket és a Jé-zus Krisztusnak, aki megváltott minket, Azután tiszteljük és szeressük egymás-ban a megváltott testvért! Azt mondja az apostol: »egymást alázatosan maga-toknál különbeknek tartásotok». Akkor nem mérjük fel egymást sem tehetségi-leg, sem műveltségileg, sem anyagi szempontból, hanem szeretjük egymást, mert egyek vagyunk a Krisztusban. Vajon így van ez minálunk, ennálam, vagy egyenként nálatok, testvéreim? Így van-e valóban a gyülekezetben? Ha még nem adunk elég szeretetet, ha ezt érezzük önvizsgálatunk nyomán, akkor kérjük az Urat, hogy szeretni tudjunk, hogy valóban egymást szerető testvé-rekből álljon ez a kedves gyülekezet!

AZ ÚR JÉZUS ÚTJÁT is mutatja ez az ige, az úgynevezett Krisztus-himnusz, hogy Ő eljött. Az új fordításból egy ki-jelentés, egy mondat különösen meg-ragadott: »lemondott dicsőségéről«. Nem tudom ezt másképpen magyarázni, csak csodálattal mondom, azért tette, azért mondott le dicsőségéről Jézus Krisztus, mert minket nagyon szere-tett. Fentről a dicsőségből, amit mi el-képzelné, felfogni sem tudunk, jött le és beszorította dicső isteni lényét egy pi-cinyke csecsemő testébe. — Megalázta magát, emberi formát vett föl. Olyan lett, mint mi. Egyben különbözött, bűn-nélküli volt. — De azért halt meg, hogy megváltson és mi is bűntől mentesek legyünk. Kereszthalált szenvedett éret-tém, érettünk. Ezt jó karácsonykor is átgondolni és szívünkbe venni. Amikor Ő meghalt a keresztfán, majd dicsőn feltámadt, akkor magasztalta fel Őt Is-ten. — Akkor még nagyobb lett az Ő dicsősége, amikor az Atya trónja mel-lett elfoglalta újra a helyét. Amiről le-mondott, azt ismét visszanyerte, sőt adott neki Isten oly nevet, mely min-

Az álom

Endre: Magunkról magunknak c. köny-vét. A szerző a pásztori szolgálat mel-lett egy életet át figyelemmel kísérte a pszichológiai kutatás eredményeit, és igehirdetéseiben is gyakran utalt lélek-tani vonatkozásokra. Egy régi előadás-sorozatának a címét idézem az ímént: Isten elfelejtett nyelve: az álom. Az immár 2. kiadásban megjelent könyv-ben is találunk néhány utalást az álom-ra.

E témakörben is az a kettős veszély fenyeget, hogy vagy túl nagy jelentő-séget tulajdonítunk az álmoknak, vagy semmit. Az álom áldásos szerepéről mondtak azt a lehetőséget eleve ki-zárni látszanak, hogy „leírjuk” az ál-mot, mint ami teljesen jelentéktelen és értéktelen „képződmény”. Az is hi-ba lenne, ha megpróbálnánk valami-lyen örök-érvényű álom-jelképtant ösz-szeállítani, és belevesznénk saját ál-maink, vagy mások álmainak elemzésé-be, végzetlenül hatalmat tulajdonítva az álmoknak. Azt viszont látnunk kell, hogy az álom — azon túl, hogy a min-dennapi, vágyott vagy elutasított ese-mények tükröződése, napi munkánk vagy gondolataink (agytevékenységünk) „folytatása” — lehet Isten kezében is eszköz, nyelv, képnelv az Ő üzeneté-nek továbbítására. Advent 2. vasárnap-ján a délutáni ígék (Jób 33:13-20) címe ez volt: Többféleképpen szól az ÚR. Ha elolvassuk a szakaszt, kiderül, hogy a fölsorolásban szerepel az álom is: „Hiszen beszél az Isten így is, meg amúgy is, de nem törődnek vele. Álom-ban, éjszakai látomásban, amikor mély álomba merül az ember, vagy a fekvő-helyén szendereg, akkor ad kijelentést az embernek, és intelmére pecsétet tesz.”

AZ ÚR SZÓLHAT HOZZÁNK: álom-ban, látomásban, mély álomban, vagy szenderegés közben. Az ímént idézett ige folytatásából kitűnik, hogy Isten

den név fölött való. — Csodálatos név mind a kettő: Jézus Krisztus. — A Sza-badító, aki felkent. — Végül egy éne-keket olvasok fel, amelyet ajánlok az énekkarnak: „Mily édes a Te neved, Jézus, / Világ dicső Megváltója. / Sze-gény elveszett bűnösöknek / Te lettél a jótállója. / Leszállott a mennyei hon-ból, / Szent vérért is önként adá, / Hogy bűnömöt mind eltörölje, / Mentő hatal-mát elhozá. / Váltásomat elhozta Jé-zus, / Kegyelme kiáradt reám. / A kész kegyelmet befogadni / Csak ez az én dolgom csupán, / Ó, nincsen az ég alatt szebb név, / Dicsőbbet nem hallott az ég / És majd egykor az égben zeng-jük / Még dicsőbben a Bárány, a Jézus nevét.”

Ezután gyülekeztünk presbitere, Mé-száros Sándor testvér mondott hála-imát (ő még nem nyugdíjas). A nagy csendben és áhitatban történt úrvacso-ra-vétel után az „ifjúsági szolgálatok” következtek. Nyugdíjas testvéreink kö-zül tizenhatan készültek, ezek közül ketten énekeltek. Sokáig emlékezetesek maradnak az alaposan megtanult, szé-pen elszavalt, megrendítő és megható versek. Egyiknél másiknál nem tudtuk visszatartani könnyeinket: A 82 éves Vodiczki néni kezdte a szavalók sorát. Elmondta „A legnagyobb művészet” című költeményt. Erdemes idézni itt belőle: „A legnagyobb művészet, tudod mi? Derűs szívvel megőregedni. Nem lenni bús, reményvesztett. Csendben vi-selni a keresztet. Irigység nélkül nézni végig mások erős, tevékeny életét. S ahol segíteni tudtál régen, bevalld nyugodtan, szépen, hogy most, már erre nincs erőd. Nem vagy olyan, mint ez-előtt... Mindeztálal járni vidáman, Is-tentől rád rakott igában. De ezt a békét honnan vesszük? Onnan, hogy erősen hisszük; a teher mit vinni kell, az égi honra készit el...”

Énekelte a 91. esztendejében járó Furka néni. Bizonyoságot tett Baranyay Mihály testvér. Most is visszacseng sza-va: „Testvéreim, ne felejtsetek el: ál-da-ni csak Ő, a mi kegyelmes mennyei Atyánk tud egyedül. Mi kívánhatunk áldást egymásnak, de Isten az, aki meg tud áldani.” Erdemes volna sorra idé-zni a verseket, a bizonyosságtételeket egy-részt lelki szépségük miatt, másrészt azért, ki tudja, találkozunk-e az 1979. év nyugdíjasok karácsonyán és hall-juk-e egymás hangját?

Az istentisztelet végeztével mindenki kapott egy kis csomagot igei áldáskívá-nással, majd agapé következett.

Tudom, hogy több gyülekezetben gya-korolják ezt az áldást és örömet rejtő istentiszteletet, a nyugdíjasok karácso-nyát. Ahol nem tették, a nemes, a jót az Isten szeretetéből táplálkozó szolgál-atot követni hasznos dolog,

Dobner Béla

célja az, hogy kijelentést adjon, eltérít-sen a rossztól, óvjon a kevélységtől, fe-gyelemre — s mindezt azért akarja tenni, hogy megőrizze lelkünket a sír-tól (a héber SAHAT valóban gödröt, sírt jelent, de általában a halottak tar-tózkodási helyét jelöli, igei alakban pedig a megrontásra utal — a LXX a THANATOST használja), és életünket (testünket) a fegyvertől.

Istennek kettős végső célja lehet az álommal: megmenteni a lelkünket, és megmenteni testünket (életünket). Mindkettőt mi is szeretnénk! Jobban oda kellene tehát figyelni erre az el-felejtett nyelvre.

Álminkban gyakran küszködünk felismerhetetlen alakokkal. Üldöznek bennünket. Menekülünk. Sőt: olykor meghalunk. Az üldöző rendszerint nem az, akivel ébredés után azonosítani pró-báljuk (főnök, tanár, edző stb.), hanem tudatos énünk megismerésüktől árny-kepe, az arcnélküli tudatalatti. Hadd idézzem dr. Gyökössyt:

Ez a mi sötét „barátunk”. A legkö-zelebbi felebarát, mert hozzánk tarto-zik. Tudatos életünk élő árnyéka, a tu-dattalanban. Ez az élő és ható árnyék igen nagy. Neves mélypszichológusok szerint úgy viszonylik én-tudatunkhoz, mint a jéghegynek vízből kiálló kis csú-csa — a víz alatt rejtőző, hatalmas tömbhöz. És annyira egy is vele.

Jellemzői: Neveletlen „fráter”. Mást mond, mint amit az „én” mondana. Szüntelen elsajátítja magát. Mást is tesz, mint amit „mi” tennénk.

Rendkívül indulatos, agresszív. Néha olyan hangon, és olyasmint mond ki a szánon, amit egyébként „mi” ki nem mondanánk. Úgy cselekszik, hogy utó-lag szégyenkezünk, s nem tudunk elég-gé bocsánatot kérni: „Magam se tu-dom, hogy tehettem ilyet, nem ismerek magamra, ez nem is én voltam...”

Almási Mihály

(Folytatása következik)